

Spre înviore

Suferințe în Împărăția lui Dumnezeu

Capitolul 1,6-12

Versetele 6-7: »Fiindcă Dumnezeu găsește că este drept să dea necaz celor care vă necăjesc și să vă dea odihnă, atât vouă care sunteți întristați, cât și nouă, la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Sale.«

Aceste versete ne arată ce efecte va avea venirea Domnului Isus pe pământ (descoperirea Sa) și legat de aceasta instaurarea Împărăției lui Dumnezeu. Aceste efecte vor fi foarte diferite. Aceia, care sunt strâmtorați în timpul actual, vor avea atunci odihnă; aceia, care acum fac parte dintre asupritori, vor primi atunci o dreaptă răsplătire. Rolurile vor fi schimbate, ca să spunem așa. Necazul credincioșilor se va sfârși. Ei vor avea odihnă, în timp ce asupritorii își vor primi pedeapsa meritată.

În ziua Domnului – și despre aceasta este vorba aici – va fi cu totul altfel decât astăzi. Necazul credincioșilor nu are nimic a face cu această zi. Atunci ei vor avea odihnă. Noi recunoaștem aici foarte clar cât de trivială era ispitirea și cât de mare era rătăcirea printre credincioșii din Tesalonic. Adevărul a fost pus cu capul în jos. Tocmai faptul că credincioșii din Tesalonic sufereau era dovada cea mai bună că ziua Domnului încă nu putea fi venită. Căci atunci ei nu vor mai suferi, ci vor avea odihnă.

Versetul 6 spune mai întâi ceva despre oamenii prin care credincioșii sunt strâmtorați. Dumnezeu este drept și îi va pedepsi. Uneori această pedeapsă devine vizibilă deja în viață. Dar poate fi și altfel. Însă cel mai târziu în ziua Domnului se va da tuturor dovada clar vizibilă, că Dumnezeu Își arată dreptatea în judecată și »va răsplăti necazul«. Cuvântul din epistola către Galateni: »Nu vă înșelați: „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit”« (Galateni 6,7) este valabil și aici.

Expresia »fiindcă Dumnezeu găsește că este drept« vrea să spună că nici nu poate fi altfel. În fond este o consecință logică a faptelor acestor oameni, că Dumnezeu va răsplăti.

»A răsplăti« înseamnă »a înapoia« sau »a plăti înapoi«. În prima epistolă (capitolul 3,9) ea este folosită în sens pozitiv. Deja în Vechiul Testament se spune: »Căci Domnul este un Dumnezeu care răsplătește. El va da negreșit fiecăruia plata cuvenită lui« (Ieremia 51,56), și prin prorocul Isaia Dumnezeu îmbărbătează pe cei care și-au pierdut curajul: »Încurajați mâinile slăbite și întăriți genunchii care se clatină. Spuneți celor slabi de inimă: „Fiți tari și nu vă temeți! Iată, Dumnezeul vostru: răzbumarea va veni, răsplătirea lui Dumnezeu; El Însuși va veni și vă va mântui.”« (Isaia 35,3.4). Chiar dacă noi trăim în timpul de har, și nu cerem răzbumare, cu toate acestea și astăzi nu poate fi altfel decât că Dumnezeu va da răsplătire. Poate să pară că unele fapte rele rămân nepedepsite, ca și cum Dumnezeu nu ar ști nimic de ele, dar nu este așa. Dumnezeu vede orice nedreptate, nimic nu rămâne ascuns față de El. Orice apăsare, orice martiraj, orice batjocură și orice disprețuire a credincioșilor va fi răsplătită în ziua aceea.

În cartea Faptele Apostolilor 9,4, Domnul pune lui Saul întrebarea: »Saul, Saul, pentru ce Mă prigonești?« Principiul lui Dumnezeu este, că tot ce se face credincioșilor, în fond se face lui Hristos. Aceasta oferă oricărei prigoniri și strâmtorări un caracter deosebit. De aceea va veni ziua în care va deveni vizibil ce preț au credincioșii în ochii Domnului. Prin lucrarea Sa la cruce noi Îi aparținem și suntem strâns legați cu El.

Răsplata lui Dumnezeu este dreaptă. Și la acest gând vrem să medităm. Dreptatea lui Dumnezeu se descoperă și se arată astăzi prin Evanghelie. În lucrarea Domnului Isus Dumnezeu a găsit un drum să descopere dreptatea Sa în har în așa fel »încât să fie drept și să îndreptățească pe cel care are credința în Isus« (Romani 3,26). Aceasta este vestea bună a harului, pe care o poate primi oricine. Dar cine desconsideră această ofertă, acela va cunoaște dreptatea lui Dumnezeu în judecată.

Și răsplătirea din ziua Domnului la instaurarea Împărăției se va face în dreptate. Judecata lui Dumnezeu este totdeauna dreaptă. Dumnezeu nu acționează nici părtinitor și nici nu are idei preconcepute. Deja Avraam a recunoscut aceasta, atunci când a zis lui Dumnezeu: »Cel ce judecă pământul nu va face ce este drept?« (Geneza 18,25). Și psalmistul spune: »Dreptatea și judecata sunt temelia scaunului Tău de domnie; bunătatea și credincioșia merg înaintea feței Tale« (Psalm 89,14).

Răsplătirii asupritorilor îi stă în opoziție odihna celor asupriți. Odihna este opusul necazului și luptei (compară de exemplu cu 2 Corinteni 7,5). Cuvântul a fost folosit de exemplu să descrie un ogor, care după un timp de prelucrare a fost lăsat să înțelenească. Acest tablou se potrivește fără îndoială situației credincioșilor din Tesalonic. Scriitorii spun în afară de aceasta: »cât și nouă«. Prin aceasta ei se unesc într-un mod plăcut cu destinatarii scrisorii. Și apostolul și conlucrătorii lui au trecut prin necaz și printr-un timp de strâmtorare. Credincioșii din Tesalonic nu erau singurii care stăteau în încercări, și încercările nici nu ar fi, dacă ar fi venit timpul de odihnă.

»Descoperirea (apokalypsis = destăinuire) Domnului Isus din cer« se referă fără nici o îndoială la apariția Sa în glorie. Și prima Sa venire pe acest pământ a fost o descoperire, dar ea a avut un cu totul alt caracter. El a venit în har. »Harul și adevărul au venit prin Isus Hristos« (Ioan 1,17). Harul și adevărul sunt unite de nedespărțit în Persoana Domnului. Când însă El în ziua Domnului va păși pentru a doua oară pe acest pământ, atunci El va revela puterea și gloria Sa în judecată. Aici nu este vorba de venirea Lui pentru ai Săi, ca să ne ia la Sine în glorie, ci de faptul că El va veni împreună cu ai Săi, ca să întemeieze Împărăția Sa. Aceasta este ziua Domnului.

Cu siguranță este posibil ca Domnul să ne dăruiască deja în această viață eliberarea de asupritori, și cu certitudine odihna începe pentru noi în momentul când Domnul ne ia de pe acest pământ, ori prin moarte, ori prin venirea Sa pentru noi. Dar nu acesta este gândul aici. Aici nu este vorba de începutul acestei odihne, ci de caracteristicile zilei Domnului. Acestea sunt răsplătirea și pedeapsa, pe de o parte – pentru asupritori – și odihna, pe de altă parte, pentru cei care sunt asupriți. Pentru toți va deveni vizibil – descoperit -, cine a stat de partea Aceluia care astăzi este încă lepădat. Ce pentru unii va însemna atunci judecată, pentru alții reprezintă odihnă. Este deci vorba de judecata (despărțirea) lui Dumnezeu, care are aceste două laturi.

Cineva scrie în privința aceasta: „Aici nu este nicidecum vorba de momentul intrării lor în odihna aceasta, ci de diferența dintre situația lor actuală și starea în care ei se vor găsi după ce Isus va fi venit. El nu va veni să prigonească pe ai Săi și să-i chinuie. În ziua Sa ei vor fi în odihnă și păcătoșii în strâmtorare.” (Darby, J. N. Der zweite Brief an die Thessalonicher).

Credinciosul posedă deja astăzi odihna conștiinței. Cine se bazează pe lucrarea de la cruce și știe că el are pace cu Dumnezeu, acela a ajuns la odihnă (Matei 11,28). În afară de aceasta pe drumul nostru prin lumea aceasta putem cunoaște și savura odihna sufletului. Domnul Isus este garant pentru aceasta (Matei 11,29). Dar nu despre aceasta este vorba aici. Odihna de aici nu este nici odihna de sabbat, despre care este vorba în epistola către Evrei capitolul 4, versetul 9. Atâta timp cât noi suntem încă în lumea aceasta, noi nu vom cunoaște această odihnă. Dimpotrivă, noi vom avea necaz. Însă acesta se va sfârși în curând, și noi vom savura odihna veșnică, pe care cei necredincioși nu o cunosc. Biblia ne confirmă categoric: »Și fumul chinului lor se suie în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă« (Apocalipsa 14,11).

Descoperirea Domnului Isus stă în legătură »cu îngerii puterii Sale«. Toată puterea Îi aparține, sunt îngerii puterii Sale, și Lui Îi place să exercite puterea Sa în judecată și prin îngeri (compară de exemplu cu Matei 13,41.42; 16,27; 24,31). Au fost îngeri, care au vestit nașterea Sa (Luca 2,10), îngerii au vorbit despre învierea Sa (Matei 28,2 și versetele următoare) și îngerii vestesc și revenirea Sa (Faptele Apostolilor 1,10). În opoziție cu aceasta vedem aici pe credincioși nu ca unelte ale puterii Sale, ci ca unelte ale gloriei Sale (compară cu versetul 10).

Versetul 8: »... într-o flacără de foc, răzbunând pe cei care nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos.«

Flacăra de foc se poate referi atât la versetele anterioare, dar poate fi și o tratare mai detaliată a afirmațiilor din versetul 8. În orice caz pare să se refere la răsplătirea acelor pe care îi va lovi judecata dreaptă a lui Dumnezeu. Flacăra de foc arată răzbunarea sfântă, pe care o exercită Dumnezeu în judecată. Așa a fost odinioară cu Sodoma și Gomora, și tot așa va fi iarăși în legătură cu ziua Domnului.

Deja în Vechiul Testament oamenii lui Dumnezeu au avut o simțire profundă despre această răzbunare sfântă a lui Dumnezeu. Asaf, de exemplu, spune: »Dumnezeul nostru va veni și nu va tăcea; focul va mistui înaintea Lui și o furtună puternică va fi împrejurul Lui« (Psalm 50,3). Și prorocul Isaia se exprimă în mod asemănător în privința aceasta: »Căci iată, Domnul vine cu un foc și carele Lui sunt ca un vârtej, ca să dea mânia Sa cu furie și muștrarea Sa cu flăcări de foc. Căci prin focul și prin sabia Sa, Domnul va intra la judecată« (Isaia 66,15-16a).

Când Domnul Isus a fost prima dată pe acest pământ, oamenii au auzit cuvinte de har și îndurare. Ultimul lucru, pe care lumea l-a văzut despre El, a fost crucea Sa. Mântuitorul muribund nu a rostit atunci nici un cuvânt de răzbunare sau răsplătire. Dimpotrivă, dușmanii Lui L-au auzit spunând: »Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac« (Luca 23,24). Dar în ziua Domnului El este Judecătorul incoruptibil, din a cărui gură va ieși sabia judecății și răsplătirii (compară și cu capitolul 2,8).

Cuvântul „răsplătire” ne lasă să gândim la răzbunare. Alți traducători vorbesc despre „răzbunare deplină”. Dumnezeu a lăsat odinioară să se spună prin Moise: »A Mea este răzbunarea și Eu voi răsplăti ... Căci ziua nenorocirii lor este aproape și ceea ce-i așteaptă nu va întârzia« (Deuteronom 32,35). Aceasta nu este sete de răzbunare în sensul omenesc – așa cum uneori cu regret nu ne este necunoscută -, ci este vorba de plata dreaptă și răsplătirea dreaptă. Această răsplătire vrem s-o lăsăm în seama lui Dumnezeu (compară cu Romani 12,19).

Dacă Domnul este deja Răzbunător față de credincioși (compară cu 1 Tesaloniceni 4,6 – ceea ce nu are nimic a face cu mântuirea veșnică), cu cât mai mult atunci față de necredincioși.

Pentru noi astăzi este valabil, că noi trăim în ziua harului. Noi nu ar trebui să cedăm ispitei să dăm loc judecății și răzbunării, așa cum Iacov și Ioan au făcut odată, atunci când voiau să lase să se coboare foc din cer (Luca 9,54). Noi știm bine despre judecata care va veni și de răsplătirea care stă în legătură cu aceasta. Gândul la aceasta ar trebui să dea naștere în noi la îndurare și compătimire și să ne motiveze să răspândim cu râvnă și energie Evanghelia harului, oriunde ne este posibil.

Răsplătirea este dreaptă, căci ea lovește pe aceia care nu cunosc pe Dumnezeu și nu au ascultat de Evanghelie. Aici este vorba de două grupe diferite de oameni. Prima (cei care nu cunosc pe Dumnezeu) sunt națiunile în general, cea de-a doua (cei care nu cred Evanghelia) sunt iudeii. Aceasta se poate recunoaște, dacă ne gândim, că Pavel folosește în prima scrisoare cu privire la națiuni exact această expresie - »popoarele care nu cunosc pe Dumnezeu« (1 Tesaloniceni 4,5).

În afară de aceasta este posibil ca formularea folosită aici de Pavel să se refere la două locuri din Vechiul Testament, în care națiunile sunt de asemenea caracterizate prin aceea, că ele nu cunosc pe Dumnezeu (Psalm 79,6 și Ieremia 10,25). Omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu (Geneza 1,27 și 9,6), ceea ce în principiu este încă valabil (1 Corinteni 11,7). Ca și creatură a lui Dumnezeu omul este orientat spre Dumnezeu și are capacitatea principială de a avea o anumită cunoaștere despre Dumnezeu (Romani 1,19). Dar deoarece oamenii au respins să păstreze pe Dumnezeu în cunoașterea lor, Dumnezeu i-a lăsat »în voia minții lor fără pricepere« (Romani 1,28). Tăgăduirea Creatorului a condus la degenerarea omului, și drept urmare el s-a dedat la idolatrie și la perversiune morală. Cultul idolilor în imperiul roman și desfrânarea legată de aceasta (de exemplu prostituția în templu) erau foarte cunoscute credincioșilor din Tesalonic.

În opoziție evidentă cu aceasta stăteau iudeii. Ei au posedat dintotdeauna o anumită cunoaștere a lui Dumnezeu, care însă nu era o chestiune de inimă. Din timpul captivității babiloniene au evitat idolatria – cel puțin în exterior – și simulau că slujesc lui Dumnezeu. Realitatea însă, că ei au respins pe Mesia și L-au răstignit și nu au ascultat de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos, a dovedit clar, că ei nu și-au îngrămadit mai puțină vină decât națiunile. Judecata dreaptă a lui

Dumnezeu, pe care o exercită Domnul Isus, va lovi ambele grupe în măsură egală, chiar dacă sunt diferențe în măsura responsabilității.

În aplicarea ambelor expresii la timpul nostru ne putem gândi pe de o parte că în țările creștine a existat de secole de asemenea o cunoaștere a lui Dumnezeu – cel puțin în exterior. Însă această cunoaștere despre existența lui Dumnezeu nu înseamnă nicidecum că oamenii au și ascultat de Evanghelie. Știm că mulți nu au făcut aceasta. De aceea ei sunt fără scuze. Dimpotrivă, cunoașterea exterioară a lui Dumnezeu mărește responsabilitatea acelor care posedă această cunoaștere.

Pe de altă parte trebuie să constatăm, că după aproape 2000 de ani de creștinism este în chip îngrozitor o mulțime mare de oameni - preponderent tineri -, pentru care este valabil ce a trebuit să spună Pavel atunci despre națiuni: ei nu cunosc pe Dumnezeu. În mod deosebit în marile orașe ale Europei și Americii cresc oameni care niciodată nu au auzit ceva despre Domnul Isus și nici măcar nu cunosc Numele Lui.

În locul acesta s-ar putea pune întrebarea îndreptățită, dacă este drept față de ei, dacă Dumnezeu va aduce în judecată pe acești oameni, care niciodată nu au auzit ceva despre Mântuitorul și cărora niciodată nu li s-a vestit Evanghelia. Biblia nu ne lasă fără răspuns la această întrebare. Potrivit cu Romani 1,19 și 2,15 fiecare om are cel puțin două mărturii, după care el poate și va fi tras la răspundere. Prima mărturie este cea a creației (în Apocalipsa 14,6 ea este numită Evanghelia veșnică) și a doua mărturie este mărturia conștiinței. În felul acesta orice om va fi fără scuză, dar și aici este clar, că măsura de responsabilitate va fi diferită. Nu degeaba ne confirmă tocmai acest capitol, că judecata lui Dumnezeu este dreaptă.

O altă posibilitate de explicare constă desigur în aceea, că cele două expresii se leagă împreună. Cine nu ascultă de Evanghelie și nu primește prin credință pe Domnul Isus, acela nici nu cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu, căci Dumnezeu Se descopere în Evanghelie. Oricum ar fi, fapt este că judecata dreaptă a lui Dumnezeu va lovi pe aceia care au meritat-o.

Înainte să mergem mai departe să vedem în ce constă judecata lui Dumnezeu, să îndreptăm atenția spre sfârșitul versetului. Probabil observăm că aici nu este vorba că Evanghelia nu va fi crezută – ceea ce desigur este adevărat în sine, și în alte locuri este accentuat aceasta -, ci reproșul constă în aceea, că ei nu au ascultat de Evanghelie. Nu rareori mesajul Evangheliei este prezentat așa fel, ca și cum ea ar fi o ofertă care nu obligă, că ea se poate primi sau respinge. Este desigur adevărat, că Dumnezeu nu ne-a creat ca marionete sau ca roboți, și de aceea ne dă posibilitatea să spunem nu, însă atunci este voința proprie și neascultare.

Când Pavel a vorbit în areopag intelectualilor din timpul său, el a spus categoric, că Dumnezeu »poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască« (Faptele Apostolilor 17,30). Și romanilor li s-a scris, că nu toți au ascultat de Evanghelie (Romani 10,16). Petru se referă la sfârșitul acelor »care nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu« (1 Petru 4,17).

Nu este o favoare din partea omului, dacă el crede Evanghelia, nu, este un act de ascultare față de Dumnezeu. În acest sens omul nu este nicidecum liber, căci el stă sub o poruncă. Desigur noi avem voie și trebuie să legăm vestirea mesajului cu invitația prietenoasă de a primi pe Mântuitorul. Dar să nu uităm și să nu punem sub tăcere, că este un „trebuie” dumnezeiesc, ca să fi mântuit. Tot așa spune și apostolul Petru: »În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți« (Faptele Apostolilor 4,12). Prin aceasta fiecare om stă sub responsabilitate, și urmările neascultării sunt fatale: »Dar cine n-ascultă (nu se supune) de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el« (Ioan 3,36).

Versetul 9: »Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui.«

Acest verset descrie pe scurt, dar prin cuvinte foarte marcante, în ce va consta judecata dreaptă a lui Dumnezeu, și anume într-o pierzare veșnică. »Vor avea ca pedeapsă« înseamnă literalmente: „să plătești înapoi ce este drept” (cuvântul grecesc pentru pedeapsă are aceeași rădăcină ca și cuvântul

pentru drept). Este vorba de faptul că cineva merită ceva pe drept, în acest caz pierzarea veșnică. Concepția greșită, că un Dumnezeu al dragostei nu poate pedepsi veșnic, trece cu vederea că Dumnezeu este totodată și lumină și în sfințenia Lui nu poate vedea păcatul. Pedepsa lui Dumnezeu nu este nicidecum samavolnică, ci totdeauna dreaptă și pe merit.

Judecata lui Dumnezeu constă în »pierzare veșnică«. Domnul Isus Însuși pune această judecată față în față cu »viața veșnică« În evanghelia după Matei 25,46 El vorbește despre aceia care vor merge »în pedeapsa veșnică«, în timp ce cei drepti, în opoziție cu aceștia, vor merge »în viața veșnică« (compară și cu Daniel 12,2). Nădejdea credincioșilor este să intre în gloria cerului. Și în ce constă această glorie? În aceea, de a fi la Domnul (1 Tesaloniceni 4,17). Prezența Domnului Isus constituie gloria cerului. Tocmai de la aceasta vor fi excluși necredincioșii toată veșnicia. Ei vor fi despărțiți de fața Domnului. Cuvântul »fața« poate fi tradus și prin »prezență«, și aceasta arată clar despre ce este vorba. Pierzarea veșnică constă în a fi despărțit de prezența Aceluia care este Izvorul vieții, luminii și dragostei.

În afară de aceasta este și o despărțire de »slava puterii Sale«. Mărimea și gloria Sa se desfășoară atât în timpul Împărăției de o mie de ani, cât și în toată veșnicia. Aceia care vor fi loviți de judecata lui Dumnezeu vor fi excluși veșnic și de la această desfășurare.

Grozăvia pierzării veșnice constă în absența lui Dumnezeu și a Domnului. Ceea ce constituie fericirea cerului și a casei Tatălui în toată veșnicia, va lipsi acestor oameni. Și exact acesta este iadul. EL nu este acolo. Concepția contemporană despre iad – dacă se mai crede în existența lui – constă în aceea, că oamenii vor fi chinuți acolo de diavolul. Această concepție este greșită, căci diavolul însuși va fi chinuit toată veșnicia în iad: »Și ei (diavolul, fiara și prorocul mincinos) vor fi chinuți zi și noapte, în vecii vecilor« (Apocalipsa 20,10). Nu, groaza pierzării veșnice constă în a fi despărțit de Dumnezeu. Astăzi este așa, că suflarea oricărui om este în mâna lui Dumnezeu (Daniel 5,23). Orice om trăiește, se mișcă și există »în El« (Faptele Apostolilor 17,28) – fie că omul este conștient sau nu de aceasta. Niciodată o creatură de pe acest pământ nu a experimentat ce înseamnă să fi despărțit de Dumnezeu. Oamenii au fost creați să fie orientați spre Dumnezeu, și exact aceasta va lipsi în chinul veșnic. Atunci oamenii vor fi despărțiți de originea lor și noi nu ne putem imagina ce înseamnă aceasta. De aceea ei, cu toate că ei există veșnic, sunt numiți »morții« (Apocalipsa 20,12). Moarte nu înseamnă aici că existența are sfârșit, ci a fi mort înseamnă să fi despărțit de Dumnezeu (moartea vorbește totdeauna de despărțire). Este întunericul veșnic, pierzarea veșnică, în care focul nu se va stinge și viermele nu va muri. Învinuiri de sine veșnice vor fi partea îngrozitoare a acelor care atunci vor exista despărțiți de Dumnezeu.

Acest verset dă o respingere biblică clară atât învățăturii false cu privire la mântuirea tuturor oamenilor, cât și a învățăturii referitoare la nimicirea totală a omului – o respingere care este în concordanță evidentă cu alte locuri din Scriptură. Prima spune că toți oamenii vor ajunge cândva în cer, deoarece Dumnezeu nu va lăsa pe oameni nelimitat în iad. Ultima vrea să ne facă să credem, că pentru necredincioși nu mai există existență după moarte. Ambele învățături sunt false și rele. »Pierzare« nu înseamnă nicidecum nimicire sau descompunerea existenței, ci exact contrariul. Așa cum credincioșii „vor exista” în fericirea veșnică, tot așa „vor exista” necredincioșii »în pierzarea veșnică”. »Moartea a doua« (Apocalipsa 20,14) nu este, așa cum am văzut mai înainte, sfârșitul existenței, ci ea este despărțirea de Dumnezeu.

În acest context cuvântul »veșnic« are o importanță deosebită. Adepții concepției universaliste încearcă să explice că cuvântul »veșnic« de aici și din alte locuri nu are sensul de »continuu« sau »neconținut«. Însă exact acesta este înțelesul. Foarte clară devine diferența dintre limitat în timp și veșnic (=continuu) în 2 Corinteni 4,16-18, unde aceste două lucruri sunt puse față în față. Cuvântul folosit aici pentru veșnic (în limba greacă *aiōnios*) este folosit în multe locuri în Noul Testament, pentru a ne prezenta ce este netrecător și stă deasupra timpului. Pentru aceasta câteva exemple:

- Ființa lui Dumnezeu (Romani 16,26)
- Duhul veșnic al lui Dumnezeu (Evrei 9,14)
- viața veșnică (Ioan 3,16)

- mântuirea veșnică (Evrei 5,9)
- răscumpărarea veșnică (Evrei 9,12)
- moștenirea veșnică (Evrei 9,15)
- casa veșnică (2 Corinteni 5,1)
- slava veșnică (2 Timotei 2,10)

Ar vrea cineva, care meditează numai la aceste puține versete, să afirme cu toată seriozitatea că cel puțin într-un singur caz este vorba de lucruri și realități limitate în timp? Nimeni. Concluzia că în cazul »pierzării veșnice« este vorba de o judecată limitată în timp poate fi numai o răstălmăcire conștientă a adevărului lui Dumnezeu. Mai mult chiar, o tăgăduire a judecății veșnice a lui Dumnezeu este o banalizare și o tăgăduire a ceea ce a spus Dumnezeu, care nu poate să mintă. Este vocea lui satan, care încă mai întreabă: »A zis Dumnezeu cu adevărat?« Da, Dumnezeu a zis, și dacă El vorbește despre »pierzarea veșnică«, atunci nu este nici o îndoială că această pierzare este veșnică. Cine afirmă altceva, Îl face pe Dumnezeu mincinos.

Versetul 10: »când va veni în ziua aceea ca să fie preamărit în sfinții Săi și admirat în toți cei care au crezut; căci voi ați crezut mărturisirea făcută de noi înaintea voastră.«

Domnul va veni, în privința aceasta nu există nici cea mai mică îndoială. El va reveni pe acest pământ, unde odinioară nu L-au vrut. Picioarele Lui vor sta pe Muntele Măslinilor (Zaharia 14,4). Această venire va fi o venire în glorie. Multe locuri din Cuvântul lui Dumnezeu pun această venire în legătură cu judecata. Și în prima scrisoare autorii au vorbit sub acest aspect despre ziua Domnului (capitolul 5). Și este adevărat – El Se va glorifica și prin judecată.

Aici însă este adăugată o altă însușire – și pentru credință ea este deosebit de frumoasă – a acestei zile: Domnul va fi glorificat în sfinții Săi. Aceasta face ca inimile noastre să bată mai puternic. Noi suntem »sfinții Săi«. Noi suntem aceasta nu prin noi înșine, ci pentru că Domnul ne-a făcut. Apostolul Pavel a folosit această expresie deja în 1 Tesaloniceni 3,13, în care pe lângă credincioșii din timpul harului se includ și credincioșii Vechiului Testament. În primul rând deci este o legătură strânsă cu El și în al doilea rând noi corespundem sfințeniei Aceluia cu care noi vom veni. Contrastul cu versetul 9 este remarcabil.

Ce înseamnă deci »a glorifica«? Probabil că mulți cititori sunt familiarizați cu această expresie, deoarece noi o folosim des, fiind posibil să nu avem o înțelegere clară a conținutului ei. A glorifica înseamnă să prezinți însușirile excelente și frumusețile unei persoane. În acest sens Domnul Isus a glorificat pe Dumnezeu într-un mod unic. El a arătat cât de mult Dumnezeu este lumină și cât de mult este dragoste. Punctul culminant al acestei glorificări a fost crucea de pe Golgota (de exemplu Ioan 13,31). În versetul nostru este vorba de faptul că în ziua aceea toate însușirile minunate ale Ființei Lui se vor vedea în noi, sfinții Săi. Domnul va fi prezentat în desăvârșirea Sa, în frumusețea Sa și în unicitatea Sa.

Cunoscătorii limbii greacă arată că formularea »să fie glorificat« în forma folosită aici se întâlnește în Noul Testament numai în locul acesta și în versetul 12. În LXX (numită Septuaginta = traducerea greacă a Vechiului Testament) această expresie se întâlnește în Exod 14,4 și 17, precum și în Ezechiel 28,22. O comparație atentă a acestor versete cu versetul nostru arată că pe de o parte Domnul va fi glorificat în judecată, prin aceea că El prezintă sfințenia Sa, iar pe de altă parte va fi o glorificate »în sfinții Săi«.

Să observăm că El nu va fi glorificat prin sfinții Săi, ci *în* ei (cu toate că și primul aspect are însemnătatea lui). Gloria, pe care noi o vom reflecta, când vom fi ca El (1 Ioan 3,2), nu este a noastră, ci este gloria Lui proprie. Este gloria pe care ne-a dat-o El (Ioan 17,22). Această glorie noi nu numai o vom împărți cu El, ci noi vom fi chiar purtătorii ei. Acesta este harul de neînțeles!

»Ca să fie admirat în toți cei care au crezut«: venirea Domnului nu este ceva ascuns, ci ea va fi văzută public. Faptul că El va fi admirat ne face să ne gândim la uimirea și surprinderea lumii, care

va vedea în noi rezultatul harului lui Dumnezeu. Nu va fi realmente uimire și mirare ceea ce Domnul a făcut din noi oamenii slabi? Apostolul Pavel vorbește în 1 Corinteni 4,13 de faptul că el a devenit »gunoiul lumii« și »lepădătura tuturor«. Acest timp va fi atunci definitiv trecut. Toate suferințele și toate prigoanele vor fi terminate definitiv pentru credincioși.

Domnul va fi admirat în aceia care au crezut. Prin adăugarea »căci voi ați crezut mărturisirea făcută de noi înaintea voastră«, apostolul Pavel amintește credincioșilor din Tesalonic pe de o parte de momentul întoarcerii lor la Dumnezeu și îi aduce înapoi la acest punct de plecare. Era momentul când ei au primit Cuvântul mesajului lui Dumnezeu, și anume așa cum este într-adevăr, Cuvântul lui Dumnezeu (1 Tesaloniceni 2,13). În același timp este inclusă și toată viața de credință. Primul pas în viața de credință și toată continuarea lui este adus aici în legătură cu țelul final. În ziua aceea noi vom fi ajuns de la credință la vedere. De aceea se vorbește despre credință la timpul trecut. Nu trebuie să fi fost această adăugare și amintirea credinței lor o încurajare mare pentru credincioșii din Tesalonic? În toată neliniștea lor cu privire la ziua Domnului ei știau totuși un lucru sigur: ei au crezut.

Versetul 11: »De aceea ne rugăm mereu pentru voi, ca Dumnezeul nostru să vă găsească (textual: socotească) vrednici de chemarea Lui și să împlinească toată bună plăcerea bunătății Sale și lucrarea credinței în putere,«

Din nou autorii scrisorii amintesc credincioșilor din Tesalonic, că ei se roagă mereu pentru ei. Aici nu este o mulțumire, ca în versetul 3, ci o rugămintă. Din aceasta putem să învățăm. Noi mulțumim pentru frații noștri și pentru surorile noastre, dar noi ne și rugăm pentru ei. În afară de aceasta era o rugămintă permanentă. Mulțumirea și rugăciunea nu erau numai ocazionale, ci »mereu« (întotdeauna). Și aceasta are ceva să ne spună. Conținutul rugăciunii autorilor scrisorii este de asemenea exemplar pentru noi, deoarece această rugăciune stătea în legătură cu faptul că Hristos trebuia să ia chip în credincioși.

Cu toate că legătura cu versetul 10 nu poate fi trecută cu vederea, această rugăciune se referă și la versetul 5 și practic îl continuă. Rugăciunea celor trei nu se referă direct la acel timp viitor al descoperirii Domnului, ci la timpul actual al Împărăției lui Dumnezeu, în care credincioșii din Tesalonic erau prigonți și aveau de suferit. Conținutul rugăciunii era, ca Dumnezeu să-i găsească vrednici de chemarea Lui. Ei erau deja vrednici în ceea ce privește poziția lor, dar aici este vorba de practică. Aceasta devine clar din folosirea cuvântului »să vă găsească (socotească)«. Însă aici, ca și în versetul 5, nu este vorba de merite proprii, ci de ceea ce Dumnezeu ne dă în har.

Chemarea se poate referi principial la ceva, pe care noi îl posedăm deja (de exemplu Efeseni 4,1), dar ea se poate referi și la ceva de viitor, și acesta pare să fie aici înțelesul. Dacă aducem acest verset în legătură cu versetul 5, atunci putem continua această linie până la prima scrisoare, unde credincioșilor din Tesalonic li se spune: »... să vă purtați într-un chip vrednic de Dumnezeu, care vă cheamă la Împărăția și slava Sa.« (1 Tesaloniceni 2,12).

Conținutul rugăciunii de aici conduce apoi la gândul, că credincioșii din Tesalonic trebuie să prezinte deja în viața lor zilnică ceea ce corespunde viitorului. Aceasta este valabil și pentru noi. Vine ziua când noi vom reflecta vizibil slava Domnului. Această zi nu a venit încă, și nici nu a sosit timpul, dar în viața noastră zilnică are voie să se vadă deja acum slava Domnului.

Expresia »Dumnezeul nostru« arată încă o dată legătura deosebită dintre autorii scrisorii și credincioșii din Tesalonic. Pavel era deplin conștient de relația lui personală cu »Dumnezeul său«, și el vorbește despre aceasta (compară de exemplu cu Filipeni 4,19), dar ca să îmbărbăteze pe destinatarii scrisorii în situația lor grea, el le amintește, și prin aceasta și nouă, că Dumnezeu mare și atotputernic este »Dumnezeul nostru«.

Partea a doua a versetului nu este prea clară în ceea ce privește traducerea. Conform cunoscătorilor limbii greacă, în textul original lipsește cuvântul »Sale«, așa că s-ar putea traduce și astfel: »plăcerea bunătății«. Dacă urmărim acest gând, atunci înțelesul ar fi, că Dumnezeu vrea să

lucreze în credincioși ca noi pe de o parte să avem plăcere să practicăm binele, și pe de altă parte că există o lucrare a credinței în putere, și aceasta cu scopul ca Domnul Isus să fie glorificat (vezi versetul 12).

Să practici binele, dacă suntem întâmpinați cu bunăvoință, este relativ simplu. La credincioșii din Tesalonic era altfel. Să practice binele era pentru ei împlinirea cuvintelor Domnului Însuși: »iubiți pe vrăjmașii voștri și rugați-vă pentru cei care vă prigonesc« (Matei 5,44). Având în vedere împrejurările grele putem înțelege când se vorbește despre lucrarea credinței în putere. Dumnezeu a început o lucrare a credinței în credincioșii din Tesalonic, și era rugăciunea lui Pavel ca această lucrare să fie dusă la împlinire și terminată. Întrebarea care ni se pune nouă este: Cum este cu lucrarea credinței în viața noastră?

Versetul 12: »... pentru ca Numele Domnului nostru Isus să fie preamărit în voi și voi în El, potrivit cu harul Dumnezeului nostru și al Domnului Isus Hristos.«

Cu aceste cuvinte, care definesc o țință clară, se încheie acest capitol al învierării. Chemarea lui Dumnezeu a avut loc în trecut, împlinirea ei este în viitor. Însă acest viitor minunat al zilei Domnului, în care El va fi glorificat în sfinții Săi, se reflectă în timpul actual, când credincioșii sunt încă prigoniiți. Drepturile Domnului sunt astăzi încă călcate în picioare. Oamenii încă mai spun: »Nu vrem ca Acesta să domnească peste noi«. El este respins, și sunt respinși și aceia care recunosc autoritatea Sa în viața lor și vor să urmeze pe Cel lepădat. Acum slava Lui nu este una publică, ci una ascunsă. Și totuși, chiar dacă nu a venit ziua glorificării publice, sunt totuși oameni, care în viața lor reflectă ceva din gloria acestei Persoane – și aceasta în împrejurări grele. Ceea ce va deveni cândva realitate – El glorificat în sfinții Săi – poate fi realitate deja astăzi în viața noastră. Ceea ce noi vom prezenta cândva în gloria viitoare, să fim deja astăzi din punct de vedere moral.

»... pentru ca Numele Domnului nostru Isus să fie preamărit în voi.« Numele reprezintă deseori în Biblie ceea ce este persoana. Când Manoah, tatăl lui Samson, a întrebat pe îngerul Domnului care îi este numele, a primit răspunsul: »Pentru ce Îmi ceri Numele? El este minunat.« (Judecători 13,18). Și Isaia a trebuit să scrie, călăuzit de Duhul Sfânt: »Îl vor numi: minunat ...« (Isaia 9,6). Da, cine va putea pătrunde înălțimile și adâncimile acestui Nume minunat, dacă nu Dumnezeu, Tatăl?

Și totuși rămâne adevărat, că Numele Domnului Isus Hristos trebuie să fie glorificat în noi. În viața noastră trebuie să devină vizibil ceva din ceea ce face gloria și frumusețea Persoanei Sale.

Și desigur nu este degeaba că El este numit aici cu titlul Său complet; Domnul Isus Hristos. El este Domnul, Căuia I-a fost dată toată autoritatea, ai cărui robi avem noi dreptul să fim. Noi Îl glorificăm, prin aceea că Îi slujim și recunoaștem practic în viața noastră dreptul lui la domnie. El este Isus, care a venit cândva în smerenie aici pe pământ, ca să trăiască aici o viață de dăruire și închinare față de Dumnezeu Său. Este Isus, Cel care ne solicită să-L glorificăm, prin aceea că învățăm de la El, revelăm felul Lui de gândire și călcăm pe urmele Lui. Dar El este și Hristosul, Unsul lui Dumnezeu, care acum este înălțat și glorificat la dreapta lui Dumnezeu, pe a cărui față noi putem vedea slava lui Dumnezeu. Da, numai privind Persoana Sa vom fi transformați »în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului« (2 Corinteni 3,18).

»... și voi în El«. Probabil că noi vom putea înțelege, că Domnul Se coboară, prin faptul că El Se glorifică în noi. Dar cum vom putea noi înțelege, că se adaugă: » și noi în El«? Pavel scrie credincioșilor din Colose cu privire la ziua care va veni a revelării gloriei Sale: »Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă« (Coloseni 3,4). Aceasta depășește realmente înțelegerea noastră și prin aceasta și capacitatea noastră să explicăm efectiv această expresie. Este o unire a Domnului cu ai Săi, pe care noi acum putem numai s-o admirăm. Dacă în noi devin vizibile caracterele excepționale ale Domnului – deci El devine glorificat în noi -, atunci noi suntem așa de uniți cu El, că apostolul Pavel poate spune, că în același timp noi suntem glorificați în El. Exprimat altfel: dacă alții văd în noi numai pe Hristos, atunci noi suntem deja acum practic așa de uniți cu El, că această situație se poate egala cu faptul că noi suntem glorificați în El.

Putem înțelege bine, că se adaugă: »potrivit cu harul Dumnezeului nostru și al Domnului Isus Hristos.« Când Dumnezeu ajunge în viața noastră la acest țel, atunci este numai harul dumnezeiesc și nu este nici un merit omenesc. Dacă ne gândim la chemare, la împlinire, la putere sau în mod cu totul deosebit la slavă – toate acestea le avem prin har. Cum a spus cineva altădată, cam așa: „Noi nu am adus nimic, decât numai mâinile goale, pe care Dumnezeu le poate umple.”